

Listy Peckovska

Ročník XXI / číslo 2/2011

Červenec - září 2011

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Informace ze školy - str. 5 - 8
- Program akcí na hradě - str. 4
- Vzpomínky na učitele Josefa Rejňáka
- str. 10 - 13
- Co dějají peckovští myslivci? - str. 16
- Ve Vidonicích se oslavovalo - str. 18
- Aktuálně z cyklistické tour - str. 19

Jubilejní 10. harantovské slavnosti se vydařily

O víkendu 17. - 19. 6. zněla Peckou historická hudba. Konal se totiž X. ročník Harantovských slavností historického zpěvu. Zavítalo na něj deset českých sborů a jeden slovenský.

V pátek jste si mohli poslechnout chlapecký sbor Boni Pueri, který má procestovanou nejen Českou republiku, ale i další evropské a mimoevropské země. Padesát chlapců (nejmladšímu bylo pouhých 8 let) pod vedením dirigenta Marka Štryncela a varhanistky Ivy Štrynclové slavnostně otevřelo jubilejní ročník festivalu a odměnou za jejich vystoupení byl bouřlivý potlesk.

Sobotní program zahájili trubači svými fanfárami a po krátkém vystoupení dětí ze ZUŠ Melodie Hořice a přivítání účastníků paní sta-

rostkou se přítomní odebrali do Rytířského sálu. Hodnocenou přehlídkou, kde zněly skladby renesance a raného baroka, prováděl moderátor Petr Sádek, čerstvý maturant novopackého gymnázia. Odborná porota pozorně sledovala výkony jednotlivých sborů, pilně si zapisovala a po dlouhé poradě ohodnotila čtyři sbory (CUM DE CORE Liberec - laureát festivalu HSHZ 2011 za sborový zpěv, ENSEMBLE VERSUS Brno - za stylovou interpretaci chrámové polyfonie, SLAVÍČCI Praha - za nejlepší výkon mezi dětským a dívčími sbory, CANTUS FIRMUS České Budějovice - za kultivovaný zvukový projev).

Pokračování na str. 4

Harantovské slavnosti zahájil věhlasný chlapecký sbor Boni Pueri strhujícím koncertem v kostele.

Nová knížka o hradu je na světě

Koncem května vyšla nová publikace věnovaná hradu a městečku Pecka. Narozdíl od té předešlé, již vloni z evropských dotací pouze pro propagační účely vydalo Město Nová Paka, je tato volně prodejná a tedy dostupná každému, kdo má o hrad zájem.

Knížka vznikla přátelskou

spoluprací s kastelologem Tomášem Tomíčkem, který na hradě od roku 2008 prováděl stavebně historická zkoumání, a jeho kolegyní Danielou Houškovou, majitelkou nakladatelství Unicornis, pod jehož hlavičkou byla knížka vydána.

Pokračování na str. 3

Vážení spoluobčané...

Máme tu léto, i když venku to občas vypadá jako apríl. Pecka a okolní vesničky žijí naplno pořádáním sportovních a kulturních akcí, na hradě i v podhradí se to hemží turisty a výletníky. To je ta pravá atmosféra, kdy je vidět, že Pecovsko žije a že je stále vyhledávanou lokalitou. Myslím si, že většina z nás si nemůže stěžovat, že by si v bohatém programu nabízeném v měsíčním informačním zpravodaji, nevybrala dle svého gusta. Tou největší odměnou pořadatelům je totiž hojný počet spokojených diváků nebo účastníků. Děkuji všem organizátorům, že se nedají odradit, někdy malým počtem zúčastněných, někdy

i počasím a někdy také různými rejpalý a věčně nespokojenými spoluobčany, kteří málokdy přiloží ruku k dílu. Z každého dalšího pokusu, akce si musíme vybrat to, co nás posílí do další práce a ne to, co by nás chtělo odradit a znechutit další aktivity.

To neplatí jen o kulturních a sportovních akcích, to platí všeobecně. Dnešní doba je taková, že postranní kritika všeho, pomluvy, ubližování je povýšeno na „národní sport“. Ale já věřím, že jsou mezi námi tací, kteří boj s tímto druhem sportu nevzdají a budou bojovat tak dlouho, dokud se negativisté neunaví.

Právě v letních měsících se na Peckovsku pořádá

velký počet různých společenských akcí z různých oblastí zábavy. Děkuji všem, kteří mají pro to pochopení a dokážou tolerovat občas hlasitější produkci. To však neznamená, že bychom tolerovali vandalismus.

A co se v Pecce ještě děje?

Budujeme sběrný dvůr v Pecce a vodovod v Horním Javoří. Obě tyto akce jsou finančně podpořeny z dotací, obě jsou čerpány z oblasti životního prostředí. Pokud bychom nesehnali potřebné finance, sběrný dvůr bychom z důvodu nesplnění hygienických podmínek a podmínek daných zákonem o ochraně životního prostředí

dí museli přebudovat pouze za své, občané v Javoří by museli ještě spoustu let čekat na to, až se nastřádají potřebné peníze, a pak teprve by se mohl stavět vodovod. Obě kolaudace nás čekají na podzim letošního roku.

Kostel a hrad se také dočkají – budeme pokračovat na opravě fasády na kostele a na hradě obnovíme staronový vstup do sklepů prostor. I na tyto záležitosti jsme získali finanční podporu, je z Programu regenerace městských památkových zón.

Na závěr mi dovoluji popřát krásné léto, spoustu odpočinku a načerpání energie a pokud možno i hodně sluníčka.

Hana Štěrbová, starostka

Otevírání Javorky proběhlo opět v Pecce

V roce 2001 vznikla v Šárovcově Lhotě hezká tradice. O jarní sobotě se tam sešli ti, jež mají k této řece vřelý vztah a představitelé obcí, kterými Javorka protéká, aby tam slavnostně odhalili na mostní konstrukci namalované znaky obcí a po zimě odemkli Javorku. V dubnu následujícího roku 2002 se Javorka otevírala v Pecce a poté klíč postupně po toku řeky přebírala další obec. Letos opět přišla řada na Pecku. V sobotu 28. května se příznivci Javorky sešli odpoledne po 14. hodině v Kempu na koupališti a autobus je vyvezl do Borovnice k Penzionu Menšina. Odtud společně šli téměř 2,5 km k prame-

Holovouská starostka Hana Berdychová otevírá Javorku.

ništi Javorky.

Na místě označeném v roce 2003 kamenem všechny uvítala starostka Hana Štěrbová a po připomenutí si faktických údajů a příběhu řeky Javorky přítomní zástupci jednotlivých obcí pramen postupně s přáními odemýkali. Poté

se opět všichni pěšky vydali Myší dírou zpět do Kempu. Tam v kulturním programu předvedly své umění mažoretky-žákyně ze Základní školy v Pecce vedené paní učitelkou Lucií Fojtovou a po nich následovalo kreativní vystoupení děvčat tanečního kroužku z Nové Paky. Zá-

věr vydařeného odpoledne vyplnili hudebníci z Pecky, kteří hráli k poslechu i tanci. Po dohodě zůstává pořadatelství otevírání Javorky v příštím roce 2012 ještě v Pecce a poté bude opět putovat po jejím toku.

Petr Pavel

Foto Eva Havlová

Galerie Hrad Pecka – pohled zpět

Letošní výstavou Retrospektiva 1994 – 2011 uzavírá jednu etapu své existence galerie Hrad Pecka. Jediný výstavní prostor ve sklepech středověkého hradu byl po sedmáct let zaměřen především na moderní sochařské umění. Vlhkostní podmínky sklepů se však postupně zhoršují, takže v budoucnu zde má vzniknout méně choulostivá historizující expozice a pro výstavní účely bude sloužit reprezentativní místnost v přízemí.

Galerie Hrad Pecka vznikla v roce 1994 v nově zpřístupněném a opraveném sklepení. Pozornost v uměleckém světě získala hned první výstavou. Vůbec poprvé ve svém rodném kraji (míněny jsou celé severovýchodní Čechy) tu společně vystavovali významní sochaři Vladimír (1922–1987) a Věra (1922–2010) Janouškoví. Oba pocházeli z Podkrkonoší, Vladimír z Přední Ždírnice na Trutnovsku, Věra z Úlibic u Nové Paky. Sochy Vladimíra Janouška dotvářely svého času pavilony na výstavách Expo v Bruselu (1958), Montrealu (1967) i v Ósace (1970). V dobách normalizace byli však Vladimír Janoušek i jeho žena tvrdě perzekvováni a vystavovat v podstatě nesměli. V 70. a 80. letech více než v Praze pobývali a tvořili na chalupě ve Vidonicích. Po samostatné výstavě Vladimíra a Věry Janouškových v roce 1994 zůstala jejich díla ve sklepní galerii zastoupena i na dalších, teď už společných, výstavách. Poslední z nich se uskutečnila v roce 1996 a kromě manželů Janouškových zde vystavovali další uznávaní výtvarníci, například Vojmír Vokolek,

Václav Vokolek nebo Jiří Lacina. Toto volné seskupení umělců doplněné ještě Adriennou Šimotovou a Ladislavem Sýkorou prezentovalo galerii Hrad Pecka v tomtéž roce na Salonu současného umění ve Strassbourgu.

Samostatné období v historii galerie představují léta 1996–2006, kdy měli návštěvníci hradu možnost shlédnout ojedinělou autorskou instalaci, v níž pardubický rodák Vojmír Vokolek (1910–2001) prostřednictvím svých posledních sochařských prací představil vlastní filozoficko–teologické pojetí smyslu bytí. Hloubku poselství jeho celoživotní tvorby veřejnost postupně docenila. Jak píše Pavel Ondračka

v komentáři k poslední Vokolkově výstavě v pražské galerii Montmartre, nazvané Čechy světcům, samoty odvážlivcům (duben–květen 2011), výstava odkazuje „k velkému, nezaměnitelnému a v duchovní paměti stále čitelnějšímu dílu. To se již dnes ve své nemateriální, duchovní podstatě vznášá nad mořem mrtvých artefaktů, jimiž nás obdařilo dvacáté století.“

Od roku 2006 otvírá Galerie Hrad Pecka prostor současným, hlavně mladým výtvarníkům. Ve své koncepci celosezónních výstav se galerie vymezuje dvěma kritérii – původem nebo vztahem vystavujících ke zdejšímu kraji a zároveň přesahem jejich díla nad regionální úroveň. Jako první se na společné výstavě sešli malíř Lubomír Typlt z Nové Paky a sochař Ladislav Jezbera z Hřídelle u Lázní Běláhoř. V roce 2007 představil svou tvorbu ve vlastní působivé instalaci s výstižným názvem

Rozvodna mědítepec a grafik Vojtěch Jirásko. Následovaly výstavy sochaře Štěpána Málka a čerstvě založeného Klubu konkrétních Východní Čechy v letech 2008–2009. Abstraktní umění vystřídal umělecký řezbářství v roce 2010.

Výstavu Retrospektiva 1994–2011 na vernisáži v neděli 8. května slovem uvedl znalec umění a přítel našeho kraje Jaromír Zemina společně s bývalým kaste-

lánem hradu Jiřím Červenkou. Výstava, která potrvá do konce srpna, přináší průřez sedmnáctiletou historií Galerie Hrad Pecka a je zároveň rozloučením s výstavním prostorem hradních sklepů.

Unikátní hradní galerii chceme věnovat i nástěnný kalendář na rok 2012, který by měl vyjít pod hlavičkou Venkovského díla letos na podzim.

Věra Kociánová

Nová knížka o hradu...

Publikace má téměř 100 stran a je od roku 1921 první obsáhlejší monografií věnovanou hradu a Pecce.

Objevna je především první kapitola týkající se stavebně historického vývoje hradu. Tomáš Tomíček totiž podrobil kritickému zkoumání jak dosud publikované plány a výměry hradu, tak i po mnohá desetiletí tradované zkrácené informace o jeho počátcích a rozsahu. Zajímavé poznatky přinesl objev historického obrazu Pecky z roku 1820 a také plánů knížete Trauttmansdorffa z roku 1824.

Obsáhlejší kapitola je věnována hradu ve 20. století. Díky nedávnému objevu zajímavých archiválií jsme mohli rekonstruovat průběh oprav po 2. světové válce, který vyvrcholil zpřístupněním expozice v Haran-

tovském paláci v roce 1968.

Nezanedbatelnou část tvoří medailon Kryštofa Haranta, v němž prostor dostávají i vtipné citace z jeho slavného cestopisu.

Knížka je doplněna množstvím unikátních současných i historických fotografií, z nichž řada dosud nebyla publikována (některé jsme vyvolali na společných fotografických workshopech letos a vloni v zimě).

Knížka Hrad Pecka byla veřejnosti představena v sobotu 11. června. Součástí jejího uvedení byla vycházka kolem hradu se zasvěceným výkladem Tomáše Tomíčka a Daniely Houškové a následně slavnostní křest, jehož se ujala starostka Hana Štěrbová.

Knížka je k dostání na hradě a v knihovně.

Věra Kociánová

Od staroměstské exekuce uplynulo 390 let

V letošním roce si připomínáme 390. výročí popravy sedmadvaceti (vlastně osmadvaceti) českých pánů, mezi nimiž přišel o hlavu i pán Pecky Kryštof Harant. V roce 1921, tedy

při příležitosti 300. výročí, dala tato událost podnět nejen k vydání monografie o hradu a městečku Pecka, jejímž spoluautorem byl ředitel zdejší školy Rafael Engelman, ale především k

uspořádání velké městské slavnosti, již se podle doložených zpráv zúčastnilo patnáct tisíc lidí.

V archivu hradu se zachoval výtisk regionálních novin Hlas našeho venkova z 23. června 1921, z něhož krátce citujeme:

„Klidné tiché městečko Pecka chystá se k velké slavnosti, jaké jsme dosud nebyli svědky. Připadát' na den 21. června t.r. 300letá památka popravy slavného majetníka soujmeného hradu, který zprovevřiv se Habsburkům, zaplatil svou odvalu násilnou smrtí na pražském náměstí staroměstském (...) Dne 26. června t.r. zasazena bude na zdi rampy školy peckovské ideálně pod hradem položené, na místě tudíž

významném, pamětní pís-kovcová deska nemalých rozměrů 6m délky a 2.5 m šířky, na níž návrh učinil profesor odborné hořické školy sochař Mára (...) Mezi pilíři je v životní velikosti Harant s knihou v ruce, sklánějící se před geniem (...) I jinak dovědí se v podhoří o Harantovi. Budeč novopacká vydá památník, v němž vypsán bude životopis Harantův vůbec a zásluhy jeho jako cestovatele a hudebního skladatele zvláště (...) Obec Pecka přejala dne 14. června darem hrad do své správy a s nejnnutnějšími opravami konservačními se již začalo...“

Jak budou vypadat slavnosti k 400. výročí Harantovy smrti teprve uvidíme.

-vk-

Jubilejní 10. harantovské...

Pokračování ze str. 1

Oceněné sbory při slavnostním vyhlášení obdržely originální obraz Pecky od Daniela Bucka.

Další zajímavou akci slavností byla beseda o K. Harantovi. Tentokrát ho historička a spisovatelka Marie Koldinská formou komentované powerpointové prezentace představila jako cestovatele a cestopisce. Přednášku rozdělila do dvou částí. Na začátku přiblížila cestování v době středověku a raného novověku, v druhé části se zaměřila na cestopis K. Haranta, konkrétně na rytiny v něm zobrazené. Více než hodinové povídání bylo zakončeno zodpovězením několika dotazů.

Večer se kostelem sv. Bartoloměje opět rozezněla hudba, tentokrát nejen renesanční.

Při hodnocené přehlídce v rytířském sále hradu

Pravidelnou nedělní mši doprovodil pražský sbor Collegium 419 i některé přehlídkové sbory. Úžasnou závěrečnou tečkou festivalu byl koncert sboru Collegium 419, nebo spíše, jak uvedl dirigent Čeněk Svoboda, vzpomínka na španělského skladatele Tomáše Luise de Victoria, od jehož smrti uběhlo letos 400 let. Při prezentaci jeho skladeb se sbor zcela netradičně rozestupoval či seskupoval, takže jednou se rozdělil po celé lodi kostela, podruhé zpíval před oltářem, jindy muži zpívali vpředu, ženy vzadu. Rozhodně to byl nevšední zážitek. Jubilejní ročník se vydařil, alespoň co se ohlasů z řad porotců a účinkujících týče. S čím se potýkáme a co rozhodně neovlivníme, je přesný počet sboristů. Číslo nám sice nahlásí dopředu, ale realita je jiná. Jinak tomu nebylo ani letos, což samozřejmě přineslo potíže. Co neovlivníme je i to, jak a kde se hosté pohybují během svého volného času.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří se podíleli na vzniku a průběhu letošního ročníku a na tom, aby se tu sbory cítily dobře. A že tomu tak bylo, jsme už od některých slyšeli před jejich odjezdem.

Šárka Kodymová

Pozdrav z Indie

Poslední květnovou sobotu se v šermírně hradu konala další z pravidelných cestovatelských besed, tentokrát s Ditou Kroulíkovou a Františkem Hylmarem z Nové Paky, kteří nám vyprávěli o své dobrodružné cestě do horských oblastí Indie.

Výtěžek z dobrovolného vstupného posíláme každoročně na podporu humani-

tárních projektů. Účastníci cestovatelských besed na hradě za posledních šest let přispěli například na pomoc lidem v Afghánistánu, Gruzii nebo Kambodži.

V letošním roce byl výtěžek 750 korun zaslán na sbírku SOS Pákistán, na pomoc obětem ničivých záplav, které Pákistán zasáhly v srpnu 2010.

-vk-

Z programu akcí na hradě

- Sobota 2.7. od 19 hod.
Musica Antiqua
- Sobota 9. - sobota 16.7. (11, 14 a 16 hod.)
Šermířská vystoupení na nádvoří
 - Čtvrtek 14.7. od 18 hodin
Kočovní Dividlo Šmídlátka
 - Sobota 16.7.
Ohňová šou
 - Sobota 20.8. od 19 hodin
Klasické dechové kvinteto
 - Neděle 28.8. od 12 a 17 hodin
Pouťová loutková představení

Změna programu vyhrazena!

Více na www.hradpecka.cz

Projekt má za sebou další školní rok

V rámci projektu Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace (financovaného z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu ČR), navštěvovali žáci celou řadu volitelných předmětů a kroužků. Ekologická praktika – 12 žáků, informační technologie – 16 žáků, technická praktika – 10 žáků, základy administrativy – 8 žákyň, kroužek tvořivá dílna – 10 žáků, kroužek mezinárodní spo-

lupráce – 16 žáků, ekologický kroužek – 12 žáků, kroužek anglického jazyka – 19 žáků. Pro příští rok si děti opět vybraly z široké nabídky volitelných předmětů a kroužků, které jim naše škola nabízí.

Součástí projektu je i novinka, o které jsme Vás již v LP informovali, a to jsou prezentační odpoledne. Jejich cílem bylo naučit děti vystupovat nejen před svými spolužáky, ale i mladšími a staršími žáky. Pokud

bychom porovnali první a poslední prezentační odpoledne, můžeme říci, že se nám to z velké části podařilo. Menší děti preferují společné vystoupení zaměřené na hudební, výtvarnou a pracovní oblast, starším dětem vyhovují PC prezentace, ve kterých se díky těmto setkáním zdokonalily. Není na škole žák, jenž by si nevyzkoušel, jaké to je mluvit před větším počtem lidí.

Nezbytnou součástí je i

administrativa - vystoupení 1. stupně se zaznamenává do karty třídy, žáci 2. stupně mají karty žáků. Díky tomu víme, že osmi prezentačních odpolední (od září do dubna) se účastnilo 357 dětí (řada dětí samozřejmě opakovaně, i když zvýšení počtu žáků na škole bychom uvítali.)

Šárka Kodymová

Polsko - česká výměna aneb Vždyt' jsme sousedé

Žáci peckovské školy měli možnost strávit týden plný učení netradiční formou, výletů i sportu. Na výměnný pobyt k nám přijeli žáci z polského města Rewal, které leží na pobřeží Baltského moře. Mohli jsme jim tak oplatit jejich pohostinnost, kterou nám nabídli na začátku tohoto školního roku. Provedli nás po svém městě, škole a také jsme společně poznávali místa spojená s 2. světovou válkou.

Pobyt v Pecce byl zaměřen na téma Velikonoce. Zasedli jsme společně do lavic a anglicky si povídali o Velikonocích nejen v anglicky mluvících zemích, ale také u nás doma. Žáci si tak uvědomili, že se v každé zemi slaví Velikonoce odlišně a vyzkoušeli si hlavně zvyky dodržované v naší zemi. Nemyslete si, že upéct pomlázku či řádně ozdobit velikonoční vajíčko je hračka. A upéct dobrý velikonoční koláč nebo perníčky to také není jen tak. Avšak s pomocí českých žáků to i ti polští

zvládli na jedničku a svačina, kterou si sami žáci upekli, jim moc chutnala. Někteří polští chlapci si velice oblíbili zvyk vyšetřování děvčat nově upletenou pomlázkou a prý by ho neváhali zavést místo polévání vodou, které je na velikonoční ponděli zvykem v Polsku. Den ve škole pokračoval společnými míčovými hrami ve školní tělocvičně, táborákem s opékáním vuřtů a byl zakončen tanečním rychlokurzem. Při učení mazurky a polky jsme se všichni moc dobře bavili. Veškerá komunikace a vedení aktivit probíhalo v angličtině.

Další dva dny jsme pak věnovali výletům do okolí. Navštívili jsme skalní město u Sedmihorek i naše hlavní město, Prahu. Polští i čeští chlapci si však nejvíce cenili návštěvy firmy Škoda auto v Mladé Boleslavi, kdy měli možnost spatřit dělníky při výrobě vozů a také si v muzeu prohlédli starší vozy. Zároveň si museli

namáhat své hlavičky, protože byl výklad veden v anglickém jazyce. I prohlídka Prahy byla vedena jako hodina anglické konverzace.

Hlavním cílem této spolupráce bylo umožnit žákům vyzkoušet si povídání v anglickém jazyce naživo, překonat počáteční strach z cestování a seznamování se s lidmi ze zahraničí a také poznat, že obě země mají své zajímavé tradice a zvyky. Je tu také spousta zajímavých míst k vidění. Vždyt' isme sousedé. tak

bychom o sobě měli přece leccos vědět.

Pro příští školní rok připravujeme spolupráci s francouzskou školou v městě Pontivy v oblasti Bretaně. Po 5 letech tak opět uvidíme své známé, se kterými jsme uspořádali výměnný pobyt v roce 2006/2007. Doufáme, že i tato spolupráce bude úspěšná a pomůže našim žákům vyzkoušet si a zlepšit své dovednosti v anglickém jazyce.

*Za pedagogický sbor
Lucie Fojtová*

Den země v peckovské škole

2. a 4. třída

Ve čtvrtek 28. dubna pracovala 2. a 4. třída na projektu „Co dál s víčky od PET lahví?“ S víčky jsme pracovali již před tímto dnem v hodinách matematiky, protože se s nimi dobře znázorňují příklady na násobení. Dál jsme si zahráli piškvorky a vyzkoušeli jsme některé sportovní disciplíny, kdy jsme místo míčku použili víčka.

Protože se nám podařilo najít firmu, která od nás víčka vykoupí, zahájili jsme sběr víček od PET lahví. Vybrali jsme některá místa v obci a dohodli jsme si umístění krabic na sběr. Společně jsme si ve skupinkách krabice vyzdobili a vymysleli jsme jim jména jako „Plastáček víčkový“ nebo „Víčkožrout plastový“ a roznesli je do Tíby, MŠ, DPS, Jednoty a do obchodu Manych. Prosíme, zapojte se s námi a víčka nám do připravených krabic přineste. Předem všem mnohokrát děkujeme.

Zajímalo nás, kolik víček se nám do této doby podařilo nasbírat, proto jsme si z nich na školním hřišti složili pěkné obrázky. Za pomoci dětí z 1., 3. a 5. třídy jsme postavili dlouhého hada kolem školy. Měřil přibližně 239 m a byl složen z více než 7 800 víček.

Zjišťovali jsme také, kolik víček je potřeba do 1 kg, za který dostaneme 2 Kč, bylo jich právě 420 kusů. Za peníze, které dostaneme, koupíme jídlo pro zvířátka v koutku živé přírody ve škole.

Práce nám šla pěkně od ruky, nad hlavou nám svítilo sluníčko, prožili jsme krásný, ale také velmi užitečný den.

Monika Rejlová

6. třída a 7. třída (chlapci)

Ve čtvrtek 28. dubna se 6. třída sešla jen v dívčí sestavě, dokonce ne plně (6 dívek) – to byla jedna skupina. Druhou skupinu tvořilo 5 chlapců ze 7. třídy. První tři hodiny pracovaly obě skupiny odděleně na různých úkolech, čtvrtou hodinu pracovaly odděleně na stejném úkolu.

Dívky měly vyrábět modely z odpadového materiálu. Předem si připravily skupinky a domluvily se, co vytvoří. Podle toho si také přinesly potřebné věci (plastové lahve, papír, karton, ...). Modely, které vytvořily, předvedly na módní přehlídce.

Kluci dostali za úkol rozložit starý mobil na prvočástice. Nejprve načrtli podobu mobilu na papír a poté se směle pustili se šroubovákem v ruce do demontáže. Opravdu ho rozebrali na jednotlivé součástky, ty zakreslili na papír. Pak jednotlivé části roztřídili do odpadu.

Další činnost, kterou kluci prováděli, byla hra – třídění odpadu (kontejnery, sběrný dvůr, vrácení do obchodu). Na základě zhlédnutého filmu se jim podařilo obrázky jednotlivého odpadu správně roztřídit. Stejně dobře zvládli i další hru – za jak dlouho by se rozložily jednotlivé druhy materiálů v přírodě.

Poslední společnou aktivitou bylo pexeso, na němž byly příklady odpadů. Po dohrání děti jednotlivé kartičky roztřídily tak, jak by odpad vyřídily do sběrných nádob.

Šárka Kodymová

8. třída + dívky 7. třída

Tématem letošního Dne Země bylo další využití novinového papíru. Nejprve jsme si ve skupinkách povídali a sepsali, jak se noviny do naší domácnosti dostanou, na co je používáme po přečtení a jaké jsou vlastnosti novinového papíru. Shodli jsme se na tom, že se noviny dají využít i na dekoraci. Jsou totiž dostatečně pevné, ohebné a savé. Zkusili jsme tedy vytvořit košíky různých tvarů a barev. Dno košíku tvoří kartonový papír, střížený dokulata nebo do obdélníku či čtverce. Základ košíku tvoří osnova z osmi novinových proutků a další novinové proutky se vplétají do této osnovy. Nakonec se pletený košík zakončí a nabarví temperovými barvami. Okraj košíku je možno zpevnit špejlí. Do košíku je možno dávat různé věci, je dostatečně pevný.

Pomocí archu novin jsme si také demonstrovali to, po kolik dalších generací vystačí lidstvu nerostné zdroje, když víme, že každá další generace spotřebuje dvakrát více zdrojů než generace současná. Žáci vypadali celkem překvapeně, když zjistili, že nerostné zdroje vystačí ještě po tři následující generace. Společně jsme navrhli několik možností, jak nerostné zdroje šetřit.

Lucie Fojtová

9. třída

V rámci Dne Země se žáci devátého ročníku vydali pátrat po sběrných místech na tříděný odpad. Ve škole si vyjasnili, které odpady lze jakým způsobem třídit a co naopak do kontejnerů na tříděný odpad nepatří.

Ze školy vyrazili na úřad Městyse Pecka, kde se od paní starostky a pana místostarosty dozvěděli podrobnosti o umístění jednotlivých sběrných míst (včetně toho, co se zde konkrétně sbírá). Dále se pak seznámili s plánovanou rekonstrukcí sběrného dvora, včetně technické dokumentace.

Další část probíhala přímo v terénu. Tady žáci obešli všechna sběrná místa v lokalitě Pecka, nafotili je, zkontrolovali správnost třídění odpadu a vše zapsali. Kromě drobností (nesprávné umístění zářivek, ovladač v kontejneru na baterie, ...) bylo vše v pořádku.

Po návratu do školy pak žáci začali sebrané informace zpracovávat do podoby plánu a počítačové prezentace.

Část průběžných výsledků předvedli na prezentačním odpoledni. Materiály postupně ještě dokončí. Během Dne Země tak získali další informace o třídění odpadu a možnostech, které v této oblasti skýtá i malá obec.

Alena Müllerová

Děti si užily výlety a exkurze

Za zvířaty do Liberce

V úterý 7. června se žáci 1. - 5. třídy konečně vydali na školní výlet do Liberce. Původní termín byl zrušen kvůli nepříznivé předpovědi počasí.

Cesta uběhla docela rychle a po hodině jízdy jsme dorazili k liberecké zoologické zahradě. Počasí nám přálo, takže jsme mohli absolvovat v klidu celou vycházku po zoo. Dětem se velmi líbily žirafy, povedené kousky cvičených slonů a samozřejmě lvi a proslulí bílí tygři. Škoda jen, že bazén lachtanů se právě čistil a nemohli jsme tak vidět jejich krmení.

Po zakoupení nezbytných suvenýrů jsme opustili zoologickou zahradu a autobusem jsme se přemístili k lanovce na Ještěd. Při jízdě lanovkou mohli děti vidět skokanské můstky a nádherný pohled na Liberec. Na Ještědu jsme strávili asi hodinu. Zde jsme posvačili, pokochali se výhledem do širokého okolí, nakoupili pohledy a suvenýry a poté jsme se lanovkou svezli zase dolů.

Díky pěknému počasí se výlet vydařil a dětem se snad líbil.

Jana Morávková

V labyrintech zámku Loučeň

Celkem 48 žáků 1. -5. tř. se v pátek 20. května podívalo na zámek Loučeň nedaleko Nymburka. Po prohlídce zámku, která byla velmi krásně zorganizovaná pro skupinu dětí (děti si mohly zasednout k slavnostně prostřenému stolu v jídelním sále, mohly obtěžkat, kolik vážily pošťácké boty, 2 dívky nám zahrály na klavír, na kterém cvičil i Bedřich Smetana) a všem velice rychle utekla, jsme se vydali na procházku zámeckým parkem. V parku jsme vyzkoušeli 10 labyrintů. Některé byly lehounké, u některých jsme se trochu zapotili, než jsme našli cestu ven. A protože nám celý den nad hlavou svítilo sluníčko, výlet jsme si užili na sto procent.

Monika Rejlová

Do vrchlabského muzea

Ve středu 15. června se žáci 3. a 5. třídy spolu se staršími spolužáky naší školy zúčastnili exkurze do Vrchlabí.

Nejprve jsme navštívili Krkonošské muzeum a shlédli jsme výstavu s názvem Kámen a život. Tato expozice je velice hezká. Děti se mohly podívat na videa o rostlinách a zvířatech Krkonoše, prohlédnout si i živé exponáty jako například čolka, mloka, pstruha, zmiji a samozřejmě zde byly k vidění i sušené a preparované exponáty.

Dále jsme se podívali na výstavu o dřívějším životě v Krkonoších a expozici o Grónsku.

Po zakoupení suvenýrů jsme si prohlédli okolí zámku a náměstí ve Vrchlabí.

Následně jsme se autobusem přemístili na Benecko, odkud jsme se pěšky vydali na krátkou procházku na vrchol Žalý. Tady jsme ve výšce 1019 m. n. m. poobědvali z vlastních zásob a poté se z rozhledny pokochali krásným výhledem na Krkonoše.

Jana Morávková

Na žirafách v Liberci.

Labyrinty v zámeckém parku.

Děti z Pecky ve Vrchlabí.

Za zábavou i ponaučením

Poslední květnový den se ve velkém parnu vydali žáci 4., 5., 6., a 7. třídy do Jaroměře. Plán byl následující: zatímco 6. a 7. ročník půjde na exkurzi do firmy ODES, mladší děti si prohlédnou pevnost Jose-

fov a její podzemí.

Opoledne již všichni navštíví záchranou stanici pro opuštěná zvířata, také v Jaroměři.

Vše se nakonec podařilo realizovat. Ve firmě ODES, která vyrábí stroje

na zpracování odpadu, se žáci seznámili s celým chodem firmy: od počítačového kreslení v konstrukci, přes dílny, kde se dopravníky, drtiče či separátory vyrábějí, až po zkušebnu a expedici. Dozvěděli jsme se, co všechno se dá recyklovat, co jsou druhotné suroviny a jaký mají význam. Překvapení, že povrch hřiště u školy je vlastně z recyklovaných automobilových pneumatik, bylo velké.

Jiné děti zaujal tajuplný Josefův se svým opevněním a chodbami, těžký život tehdejšího vojáka a spousta vojenských zajímavostí. Návštěva záchranné stanice byla také velmi poučná a zajímavá, byla k vidění

spousta zvířat naší přírody, paní průvodkyně mluvila poutavě a zasvěceně, žáci z 4. a 5. třídy také přivezli zvířatům něco na zub. Zvířátka ochotně pózovala při focení a vše ukončila závěrečná prezentace se zaměřením na největší nebezpečí pro volně žijící zvířata u nás. Děti se dozvěděly, co dělat, když najdou opuštěné zvíře, že největším nebezpečím pro ptáky jsou dráty vysokého napětí a další zajímavosti.

Ve čtvrtek 2. června žáci 2. stupně vyrazili na Hradec Králové, Častolovice a Vysoké Mýto.

Zatímco 6. a 7. třída vystoupila v Častolovicích, prohlédla si se zájmem zámek, park s minizoo a nejbližší

okolí, 8. a 9. třída pokračovala do Vysokého Mýta na exkurzi do firmy Irisbus, tedy bývalé Karosy.

Provázel nás velmi zkušený a zasvěcený průvodce, který věděl o podniku opravdu téměř vše. Všichni účastníci exkurze se vybavili výstražným oblekem a ochrannými brýlemi a vyrazili do provozu.

Poutavou a vtipnou formou byli žáci seznamováni s výrobou autobusů od svařování základní kostry, broušení, osazování podlahy, panelů, náprav, lepení skel, montáže motoru, převodovky a ostatních náležitostí až po výkonové odzkoušení a STK, to vše za plného pro-

vozu. Snad si děti uvědomily, že svařovat 8 hodin denně není žádná legrace a vydělávat si peníze není jednoduché.

Tato exkurze se poněkud protáhla, proto byl další program redukován na návštěvu zámeckého parku v Kostelci nad Orlicí a prohlídku centra města tamtéž. Děti si mohly koupit zmrzlinu, drobné dárky domů či si jen odpočinout na lavičkách na náměstí.

Doprava na exkurze byla financována Krajskou hospodářskou komorou Královéhradeckého kraje v rámci projektu Volba povolání.

Libor Stuchlík

Červen v MŠ

Většina institucí, podniků hodnotí výsledky své práce ke konci kalendářního roku. My v mateřské škole hodnotíme a vykazujeme výsledky své práce ke konci školního roku. Tak jako každoročně bývá měsíc červen nabitý akcemi, vše spěje do finále. Nejinak tomu bylo i letos v červnu. Předcházel tomu víkendový pobyt dětí na chatě Jednoty, kam děti odjely s pí učitelkami koncem měsíce května. Počasí sice moc neprálo, ale i tak si děti odvezly z této akce spoustu pěkných zážitků. Podívaly se na Růžohorky, navštívily mléčnou farmu, ve Spáleném mlýně se podívaly na Krakonoše, pohádkový mlýn. Nechyběl ani výlet lanovkou na Černou horu a odtud pěšky zpět do Velké Úpy a na chatu Jednoty. Děti během necelých čtyř dnů nachodily asi 40

km. Nohy je jistě bolely, ale nikdo to neřikal nahlas. Odměnou jim pak byl malý dárek od Krakonoše.

V červnu navštívil mateřskou školu fotograf, aby děti vyfotil na tablo, které si jistě všichni občané Pecky a okolí rádi prohlédnou. Následovala olympiáda mateřských škol Novopacka. Děti soutěžily v hodu míčkem, ve skoku do dálky, v běhu na 40 m a 300 m. Mateřskou školu reprezentovalo celkem 13 předškoláků. Jejich snaha a ctížádost přinesla výsledky ve formě dvou medailí, a to zlaté a stříbrné za hod míčkem. Celkově se Mateřská škola Pecka umístila na krásném čtvrtém místě (soutěžilo osm školek). Výsledek dobrý, co říkáte? Ještě před tímto kláním si své síly změřily děti při závodě v běhu na hradě. I tam naše děti uspěly a získaly medaile.

V Jaroměři.

V Častolovicích.

Největší akcí pak bylo rozloučení s předškoláky, které má v mateřské škole již mnoholetou tradici. Tentokrát se loučilo 16 předškoláků, kteří v září usednou do lavic 1. třídy ZŠ. Nejprve paní učitelka Iva Šmídová krátce zhodnotila školní rok 2010/2011 v mateřské škole. Všechny paní učitelky odvedly kus dobré práce. Snažily se dětem vštípit co nejvíce vědomostí a poznatků, aby jejich vědomosti byly co největší. Ne vždy to byla práce jednoduchá, ne vždy se dařilo. Přesto si myslím, že děti posíláme do 1. třídy na školu připravené. To vše ale ještě ukáže

čas. Poté následoval kulturní program dětí. Předvedly svým rodičům a všem ostatním pásmo plné básniček, písni, říkanek, nechýběla krátká pohádka O pejskovi a kočičce. Následoval akt nejočekávanější, a to pasování dětí na školáky. Paní učitelky symbolicky odebraly dětem jejich značku, poklepem na rameno byly pasovány na školáky a obdržely šerpu. Paní starostka předala budoucím prvňákům knihu a diplom a pak děti dostaly ještě spoustu dáreků. Diplom za výtvarný a tělovýchovný kroužek, dřevěného pejska s pastelkami, diplom za ušlé

kilometry na horách, záložku do knihy, omalovánky, sladkost. Přípitek dětským šampaňským byl pro děti překvapením. No a co následovalo pak? Občerstvení pro rodiče a hosty, posezení. Děti se pak se svými rodiči rozloučily a zůstaly v mateřské škole jen s pí učitelkami. Spaní v mateřské škole na dekách a ve spacáku bylo pro děti dalším pěkným zážitkem. Ještě než se děti uložily ke spánku, musely plnit v mateřské škole Bobříka mlčení a Bobříka odvahy.

Pak je ještě čekala večerní vycházka Peckou s cílem na hradě, kde je jako již tradičně přivítala Bílá paní. Byla velmi hodná a také tak trochu moderní, protože obdarovala děti bonbóny. Děti se s ní na oplátku vyfotily. Tak máme zase jeden školní rok za sebou. Těšíme se na děti, které nastoupí do mateřské školy v září. Nejprve ale musíme načerpat nové síly, a proto se všichni těšíme na dovolenou a na prázdniny, které se kvapem blíží.

Iva Šmídová

Čarodějnice ve Lhotě

Tak jako každým rokem se v sobotu 30. dubna slétly ke lhotské hasičárně na svůj rej čarodějnice. Místní hasiči připravili bohaté pohoštění nejen pro shrbené báby s bradavicemi na nosech a proutěnými košťaty pod zadky, ale i pro celou řadu Peckováků, kteří zase po roce do Lhoty zamiřili. Se svými dětmi si mohli opéct burty, pochutnat na grilovaném masu, svlažit hrdla limonádou, a ti starší i pivem a nějakou tou kořálkou.

Po setmění hasiči pro výstrahu všem zlým ježibabám podpálili pod jednou z nich vysokou hranici. Pod dohledem hořící ježibaby děti najezdily za celý večer spousty kilometrů na skluzavce.

Kromě ohně se přichozí mohli také zahrát tancem při muzice peckovské kapely Náhoda. Na cestu domů popřály všem dobrý let čarodějnice Bimbula a Kanimůra.

Poděkování za finanční příspěvek na pořádání čarodějnic patří Úřadu městyse Pecka.

Za přízeň a návštěvu děkují všem přichozím a na příštích akcích se na viděnou těší hasiči ze Lhoty.

Jan Murdych

Stále oblíbenější peckovská kapela Náhoda.

Najde se ubytování pro zahraničního studenta?

Prostřednictvím AFS se každoročně již téměř 20 let vydává několik desítek českých středoškoláků za svou zahraniční zkušeností do celého světa a na oplátku do České republiky přijíždí zahraniční středoškoláci. Každoročně se najdou rodiny, které mají chuť zkusit něco docela nového a zároveň ochotu a možnost poskytnout na nějaký čas prostor a péči dalšímu členovi rodiny. Těmto rodinám nabízí AFS možnost stát se hostitelskou rodinou zahraničního studenta na dobu 3, 6 či 10 měsíců. AFS tím naplňuje své poslání, kterým je poskytovat lidem příležitosti k mezikulturnímu vzdělávání.

Paní Alena z Liberce je hostitelskou maminkou již několik let. Tvrdí, že hostění je způsob, jak lépe poznat svou vlastní rodinu i lidi kolem a navíc získat celoživotní přátelství. „Je to jedinečná příležitost poznat jinou kulturu a zažít ji zblízka na vlastní kůži. Díky hostění poznala moje rodina, jak mohou lidé jinde na světě žít, a navíc je to zábava“ říká paní Alena. A jaké jsou důvody, pro které každý rok otevírá několik desítek českých rodin dveře svého domova mladému člověku z odlišné kultury?

Paní Alena k tomu říká: „Když se „váš“ student vrací domů, víte, že si odváží něco z Vás i z České republiky. Se „svými dětmi“ jsme v kontaktu dodnes. Například o letošních prázdninách jede moje dcera navštívit svou „sestru“ do Německa“. Ve výčtu důvodů se objevuje obohacení rodinného života o nová jídla, zvyky, tradice, hostitelské rodiny často oceňují možnost podívat se na svůj každodenní život pohledem někoho, pro koho není všední, vypořádat se s odlišnostmi, které soužití s mladým člověkem z odlišné kultury přináší, být tak tolerantnější.

Kontakt: AFS Mezikulturní programy, o.s.

Jméno: Hana Štráfeldová, Karolína Puttová

Telefon: 222 317 138

www: afs.cz

Mail: info@afs.cz

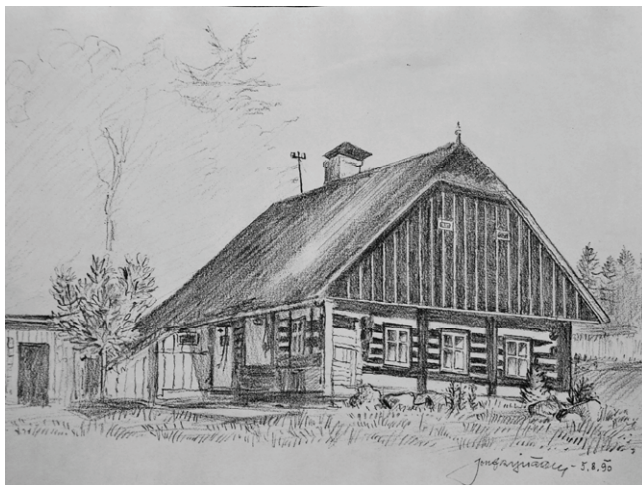
Brácha a já - vzpomínky na Josefa Rejňáka 2

V předjaří jsme chodili bruslit na zamrzlé laguny nebo spíše velké louže, vzniklé po rozvodnění potoka Zlatnice při jarním tání sněhu na loukách za vesnicí při silnici do Stupné. Brusle na kličku „šlajfky“, které se pomocí kličky připevňovaly na podrážku normálních šněrovacích bot, jsme sice měli jen jedny, ale s bráchou jsme si je půjčovali a jezdili na nich na střídačku oba.

Na takovém plácku se scházeli kluci z celé vesnice, především Olda Exner, Mirek Pavel, který za mého mládí žil i s rodiči také v Bělé u Pecky, Láďa Laušman a samozřejmě i já a brácha. A protože led byl místy i hodně hrbolatý a nerovný nebylo nouze ani o pády, ale o to víc zábavy a legrace jsme si při takovém bruslení užili.

Když led roztál a potoky se při jarním tání znovu rozvodnily, přeskakovali jsme je a často jsme se i vymáčkali, a to jsme potom doma dostali od babičky metlou, protože babička musela nejen prát naše mokré oblečení, ale hlavně se bála, že se nastydneme. Z výprasku od tatínka jsme strach mít nemuseli, ten nás za celý život ani jednou neuhodil, ale o to horší bylo poslouchat jeho „kázání“, když nám domlouval, co se smí a nesmí. To často trvalo tak dlouho, že bychom byli raději drželi pár facek nebo nějakou přes zadek.

Před velikonocemi jsme si šli nařezat vrbové proutky, kterých bylo na vrbách kolem potoků všude dost.

Rodná chaloupka v kresbě Josefa Rejňáka.

Pomlázku z 8mi proutků nám vždycky upletl tatínek a když jsme byli větší a tatínek nás naučil jak na to, pletli jsme si pomlázku sami, někdy i dvoubarevnou z červených a zelených proutků.

Na velikonoce jsme chodili od domu k domu po vesnici na koledu. Všude jsme odříkali „koledovací říkan-ku“, potom jsme pomlázkami „vyšupali“ hospodyně a děvčata a dostali kraslice, obarvená vařená vajíčka a někdy i pár korun a s ostatními koledníky jsme soutěžili, kdo bude mít vajíček nejvíc. Ne jako v dnešní době, kdy mi jeden můj známý vyprávěl, jak k nim přišel na pomlázku malý kluk od sousedů s takovouto koledou:

„Já jsem malý koledníček, já vinšovat neumím, tak mi dejte pětistovku, ať tu dlouho nečumím.“ Nevím, co je na tom pravdy, ale domnívám se, že je to pro současnost výstižné.

Tři týdny po Velikonocích byla každoročně v Bělé u Pecky pouť. Když jsem byl malý, býval na pouti ještě řetízkový kolo-

toč na ruční pohon, což znamenalo, že pár kluků, myslím, že 6 nebo 8, chodilo dokola po dřevěné plošině, každý oběma rukama držel tenký dřevěný trámek, který tlačil před sebou a tím se kolotoč roztáčel. Potom se kluci vystřídali, na jejich místo přišli další a ti, co měli „odpracováno“, se mohli na kolotoči zadarmo svézt.

O bělské pouti v roce 1948 jsem si ve svém deníčku, do kterého jsem si tehdy každý den zapisoval co se stalo, jsem se poznamenal toto:

Neděle 18. dubna 1948.

„Dnes byla u nás ve vsi pouť. Byly na ní 2 střelnice a dvojce malé houpačky. Ráno také přijelo asi 7 bud, tak jsme tehdy říkali prodejní stánkům, jedna i s tureckým medem. Na pouti jsem utratil 75 Kč. Odpoledne přišli na pouť „peckováci“ Jarka Havelka, Mirek Langer, Jarka Fidrmuc a Jirka Tichý a přinesli s sebou asi 15 doma vyrobených fosforových bouchacích kuliček, které bouchly, když se s nimi praštilo o zem. Moc se

nám klukům líbilo, jaký kravál kuličky dělaly. Když ale Jirka Tichý jednu kuličku o silnici bouchl, praštil se přitom rukou do kapsy u saka, kde měl ještě asi 5 dalších „šlapaček“, ty mu úderem chytily a shořela mu celá kapsa i s kusem kabátu a Jirka měl navíc popálenou nohu na stehně. Nehoda vyvolala velký rozruch, ale mohla dopadnout i hůř. Co tomu říkali u Tichých doma a jak ho za to „pochválili“, to už jsem se nedozvěděl.

Na den matek, který pokud se dobře pamatuji, býval 8. května, jsme mamince vždycky natrhali kytičku jarních bledulí, které rostly při potoce Javorka u Uhlířů a tam jsme na ně s bráchou každoročně chodili, abychom mamince kytičkou a přáním k svátku udělali radost. Dnes už tam myslím ani nerostou. Když mluvím o kytičkách, rostly na lukách u Uhlířů i další krásné luční květiny. Byla to jedna z našich orchidejí vstavač jarní se skvrnitými listy a krásným hroznem květů, který se dal najít na bažinaté louce pod vesnicí po pravé straně silnice do Lázní Bělohradu a „boubelka“ neboli upolín, kytky s krásným velkým kulovitým žlutým květem, která rostla na louce po pravé straně mostku přes potok Javorku na silnici odbočující do Dolního Javoří. Po melioracích luk a vinou přechemizovaného zemědělství dnes už popisované květiny v okolí Bělé nenajdete.

Pak už jsme se jen těšili, až skončí školní rok a budou prázdniny. O prázdnin-

nách jsme se chodili koupat do „vejvaru“ na potoce Javorka, pod splav za Knapovým mlýnem, ale o tom už ve svých vzpomínkách psal můj spolužák a vrstevník Olda Exner. Jako větší už jsme chodili nebo jezdili na kole do Pecky na koupaliště, kde už byly k dispozici i šatny na převlečení, v bazénu jsme jezdili „na doutníku“ a ve stánku se dala koupit i limonáda.

Taky jsme si ve stodolách v Bělé na kopci hrávali jako děti „na četníky a na zloděje“. To jsme se rozdělili na dvě skupiny dětí, jedna skupina „zloději“ se schovala ve stodolách nebo někde v křoví a druhá skupina „četníci“ je hledala tak dlouho, dokud všechny nenašla. Pak jsme se vyměnili a začali znovu, pokud nás dříve majitelé stodol nevyhnali.

Často jsme s babičkou chodili i sbírat borůvky nebo maliny nebo s tatínkem na houby, nejen na bílé hříbky, křemenáče, kozáky a sladké hříbky neboli „sladáčky“, jak se tehdy říkalo suchohříbu hnědému, ale i na lišky, kterých tehdy rostlo snad nějak víc než teď. Někdy bylo v lese úplně žluto a lišek bylo tolik, že se říkalo, že by se mohly sekát kosou. Táta nás učil hledat a poznávat houby. Když uviděl pěkného hříba, zavolal nás a říkal, že cítí, jak někde blízko voní houba, potom počkal až ho objevíme a vydlobneme a těšil se z naší radosti, že jsme našli houbu.

Na konci prázdnin, první neděli po sv. Bartoloměji, je v Pecce pouť, bylo tam

víc kolotočů a houpaček než na naší vesnické pouti a stánků s různými dobrotami plné náměstí. To jsme se vždycky oblékli do svátečního a s tatínkem a maminkou jsme šli napřed na mši do kostela, která byla slavnější než jinou neděli. Někdy tam na varhany hrál i varhaník, který myslím přijížděl z Prahy, ale už nevím, jak se jmenoval, jen si pamatuji, že při jeho koncertování kostel jen duněl a moc se mi to líbilo. Po mši jsme se jako vždy zastavili v hostinci u Roubalů, tam nám tatínek koupil dršťkovou polévku a rohlík a jako každou neděli si se známými vrstevníky z okolních vesnic zahrál „pětníkový mariáš“. Po polévce maminka odešla domů vařit nedělní oběd, ale bráchu a mne nevzala s sebou domů jako jindy, protože jsme zůstali na pouti. Obešli jsme všechny stánky, podívali se, co kde mají, zastavili jsme se u střešnice, svezli se na kolotoči nebo na houpačkách a užívali jsme si pouti společně se známými a spolužáky. Potom jsme si koupili kus melounu, které na peckovské pouti vždycky prodávali a v době pouti už byly krásně červené, šťavnaté a sladké, protože byly už hodně zralé, stoupali jsme si někde ke koši na odpadky a na místě celý kus melounu spořádali. Na to jsem se vždycky moc těšil. Nakonec jsme ještě koupili mamince a babičce perníkové srdce z pouti nebo jsme jim s bráchou ve střešnici vystřelili papírovou rúži a šli jsme domů.

Po žních už začalo „foukat ze strniště“ a přišel pod-

zim. To jsme s babičkou chodili sbírat na posekaná žitná nebo pšeničná pole zbylé klásky se zrním pro slepice. Jako kluci jsme běhali bosí a v létě už jsme měli chodidla tak ztvrdlá, že jsme bosí běhali i po strništi a ani nás to nepíchalo. Bylo ale dobře moc nezvedat nohy a spíš je tahat nízko nad zemí.

Když bylo už všude posekané obilí a foukal vítr, tak jsme chodili na strniště nad vesnicí při cestě do Horního Javoří pouštět papírové draky. Takového draka jsme si sami svázali ze silnějších špejlí, polepili tenkým papírem a brácha drakovi namaloval vodovými barvami krásný obličej. Pak už zbývalo jen dodělat ocas z provázku a papírových mašliček, vyprosit od babičky klubko pevného provázku a mohli jsme jít vyzkoušet, jak drak lítá.

Někdy se nás na poli u Václavíkových sešlo několik kluků a potom jsme museli dávat pozor, aby se nám šňůry od draků nezamotaly. Když foukal vítr od Horního Javoří a měli jsme velkého draka a dlouhý provázek, tak se na nás smál z takové dálky, jako kdyby létal až nad vesnicí. Někdy jsme mu taky po jeho provázku posílali nahoru papírová „psaníčka“.

Na svátek Martina většinou napadl sníh a začala zima. Babička říkala, že Martin přijel na bílém koni. První sníh byl dobrý tak na koulování při cestě ze školy nebo na sněhuláka, kterého jsme doma na zahradě s bráchou postavili mamince před okna. Na hlavu jsme mu dali starý hrnec, místo nosu mrkev, oči,

pusu a knoflíky u kabátu jsme mu udělali z uhlí, do ruky dostal koště a byl jako živý. Sníh ale většinou dlouho nevydržel a i sněhulák brzy roztál a na zimní radovánky jsme si ještě museli pár dní počkat.

Sáňkování a lyžování jsme si užívali později, většinou až v lednu nebo únoru v novém roce.

V předvánočním období jsme s bráchou spíš vymýšleli a sháněli vánoční dárky.

Vánoční svátky jsme slavili každý rok celá rodina společně se zaběhlým rituálem, který babička i maminka celá léta dodržovaly.

Asi týden před vánocemi vždycky zadělaly těsto na vánočky, ale ne jako dnes, kdy moje manželka zadělá těsto na tři nebo čtyři vánočky a upeče je doma v troubě. Tehdy se zadělávalo těsto ve velkém plechovém škopku, jak dnes ho vidím, že byl zvenku modrý a uvnitř bíle smaltovaný, v tom maminka těsto zadělala, nevím sice z kolika kilo mouky, ale pamatuji se, že když těsto vykynulo, byl ho plný škopek, že málem přetéčalo ven. A to byl škopek tak veliký, že když byla naše dcera Zuzanka malá a byli jsme na dovolené u babičky, tak ji v něm manželka koupávala. A to ještě v době, kdy jí bylo 4 nebo 5 let. Těsto tatínek potom odvezl k pekaři panu Lánskému do Pecky, který měl pekařství a bydlel kousek pod Posltovou hospodou a tam pro nás vánočky upletli a v peci upekli. Maminka pro ně druhý den došla a přinesla je domů v nůši na

zádech. Pamatuji se, že vonavých vánoček bývala plná nůše a jedli jsme je ještě dlouho po vánocích. Těsně před vánocemi došel tatínek do „obecního lesa“ pro vánoční stromček. Stromček dlouho vybíral a nikdy jsme neměli žádný výstavní exemplář, ale vždycky přinesl spíš nějaký vyrostlý semenáček, aby lesu neublížil a aby stromek nikde nechyběl. Když jsme se na štědrý den ráno s bráchou probudili, stál už stromček ve světnici krásně nazdobený, všechny nedostatky zakryly vánoční ozdoby a když jsme se divili, kde se vzal, tak prý ho přinesl Ježíšek a my jsme tomu rádi dlouho věřili. Zatím ho ale naši tajně zdobili v době, kdy my jsme spali. Neměli to jednoduché, když jsme všichni bydleli pohromadě a měli jsme jen jednu světnici. Na stromčku nebyly samé čokoládové figurky jako dnes, spíše pár perníčků, malá červená jablíčka, ve staniolu zabalené vlašské ořechy a ozdoby z foukaného skla nebo ze skleněných korálků, navlečených na tenkých drátcích. A nesměly chybět ani svíčky, které tatínek večer zapálil a krásně svítily a voněly a také pár prskavek. Na štědrý den maminka celé odpoledne chystala štědrovečerní večeři, která prý podle starých zvyků měla mít 7 chodů. My jsme jako děti celý den nejedly, abychom večer uviděly zlaté prasátko. K obědu uvařil tatínek na nejvyšší polévku „česnečku“ s kostičkami nakrájenými z krajíčku chleba. Štědrovečerní večeře za-

čala, když se setmělo a na nebi vyšla první hvězdička. Po večeři zazvonil zvoneček a brácha a já jsme si museli kleknout na zem před betlémem postaveným na prádelníku a nahlas se modlit. Přitom jsme se nesměli ohlížet a čekali jsme, jestli přijde Ježíšek. Mezitím tatínek z komory nanosil dárky a naskládal je pod stromček, takže Ježíšek vždycky přišel. Dostávali jsme většinou oblečení a k tomu nějakou drobnost, ale i tak jsme měli z dárků vždycky radost. Po večeři jsme krájeli jablka, louskali vlašské ořechy a pouštěli lodičky z jejich skořápek, zpívali jsme koledy a povídali si, babička vzpomínala, jaké bývaly vánoce za jejího mládí a už jako větší jsme s bráchou a někdy i s tatínkem hrávali šachy tak dlouho, až byl čas jít do peckovského kostela na půlnoční. I cesta na půlnoční mši a zpět domů byl zážitek, když mráz štípal do uší a pod botami skřípal zmrzlý sníh a já se držel maminky za ruku a cestou domů jsem v chůzi pomalu usínal. Často mne z mého snění probudilo cinkání „rolniček“, to když kolem nás projížděly saně tažené koňmi a zvuky zvonečků, které byly připevněny na jejich postrojích krásně zvonily. Tehdy se silnice ještě nesypaly ani škvárou, natož solí jako dnes a saně tažené koňmi v zimě byly běžným dopravním prostředkem. Když jsme se vrátili z kostela a bylo už po půlnoci, upekla maminka tatínkovi vepřové řízky, protože půlnocí skončil štěd-

rovečerní půst a vepřové maso už se smělo jíst.

My jsme si tatínkem samozřejmě dali vepřový řízek taky.

V lednu a únoru jsme si každoročně užívali zimních radovánek. Dokladem toho jsou zápisky z mého deníčku z roku 1947, z kterého cituji:

Neděle 2. února 1947.

Dnes jsme s bráchou byli u Zlatníkových na Pavučinách a U kříže nad Horním Javořím koroptvím se zrním a zajícům se senem. Jako skauti jsme totiž měli udělat jeden dobrý skutek denně, a tak jsme pomáhali lesním zvířátkům přežít zimní období a starali jsme se, aby neměla prázdné krmelce. Cestou domů jsme se sáňkami sjeli „z površky“, tak se říkalo zmrzlé krustě na povrchu sněhu, a převrátili se do závěje, ale nic se nám nestalo. Když jsme dojeli na Pavučina, viděli jsme, že tam sáňkuje hodně kluků a zůstali jsme tam s nimi až do večera.

Úterý 11. února 1947.

Dnes jsem si koupil nové řemínkové vázání na lyže. Koupil jsem si ho u Holanů v Nové Pace a stálo 145 Kč.

Čtvrtek 13. února 1947.

Dnes jsem skočil na lyžích 4 m. K tomu na vysvětlenou, chodili jsme lyžovat na stráň pod lesem na Tauchmanově Homolce. Svah jsme si museli napřed ušlapat, dole jsme si ze sněhu udělali malý skok a už se jezdilo. Nejlépe lyžoval Vláďa Laušman, který tam měl taky z domova nejbližší, protože nedaleko s rodiči a mladší sestrou Alenou bydlel. A tam jsem

i skočil ty 4 m.

Jako děti jsme se s bráchou škádli a někdy i samou láskou jsme se poprali. Když jsem bráchu rozčilil, musel jsem utéct ven a brácha mne honil, popadl na pavlači před domem polínko a to já už jsem musel být na zahradě za rohem naší chaloupky a když jsem přelézal plot, polínko mi profičelo kolem hlavy. I když někdy mne i trefilo, ale to se stalo málokdy.

Byl jsem o 3 a 1/2 roku mladší než můj brácha, a tak jsem toho využíval.

Když šel brácha v 16ti letech do tanečních, tak mne naši pustili s ním, že mne ohlídá. A protože jsem byl v té době už stejně veliký nebo větší než brácha, začal jsem chodit do tanečních už ve 13 letech. V tanečních se mi líbilo, a proto jsem se přihlásil do dalšího běhu za rok znovu. V tanečních jsem nevynechal ani jeden „kousek“, kromě české besedy, kterou jsem se nikdy nenaučil a raději jsem příslušný čas strávil na WC. A tak jsem za dvojí taneční protancoval podrážky na botách.

Taky jsem v té době už navštěvoval plesy, jako byl maškarní nebo hasičský bál, které se každoročně pořádaly v hostinci u Davidů v Bělé. Bylo to umožněno tím, že v Bělé bylo v té době víc děvčat a málo mládenců a podle věku jsem vypadal dospělejší, než jsem ve skutečnosti byl. A hlavně gymnázium, které jsem v té době již navštěvoval bylo daleko a páni profesori to nemohli zjistit a nehrozily mi od nich žádné postihy.

Josef Rejňák, peckovský učitel

Ne každý učitel se zapsal tak hluboko do povědomí svých žáků a kolegů jako Josef Rejňák. Letos 17. července uplyne 80 let od jeho narození. Vzpomeňme společně na milého a laskavého učitele, kolegu a člověka nadaného výtvarnými schopnostmi, vzácnou dobrotou a trpělivostí.

Do peckovské školy přišel z Vidochova v roce 1964. Učil nejdříve na 1. stupni základní školy a později výtvarnou výchovu a práce v dílnách na 2. stupni. Žáci pod jeho zkušeným vedením vytvářeli krásné dřevoryty, intarzie a především linoryty, které na peckovské škole zavedl a stal se jimi proslulým nejen na Peckovsku, ale i v jičínském okrese. S mnohými obrázky jsme se setkávali i na stránkách novin a časopisů.

Obdivuhodný byl jeho přístup k žákům. Svou trpělivostí, klidem a upřímným kamarádkým přístupem si získával jejich obdiv a lásku. Byl oblíben nejen u žáků, ale i u kolegů. Vynikal pečlivostí, mírnou povahou, žádný morous, byl rád veselý, zvláště když se naskytla příležitost a mohl do rukou vzít harmoniku a zanotovat písničku. Takých okamžiků nebylo sice mnoho, ale v paměti zůstávají. Nikdy nikoho nezarmoutil, snažil se spíš povzbuzovat a pomoci alespoň dobrým uklidňujícím slovem.

Jeho krásný vztah ke spolupracovníkům se projevoval také tím, že nikdy nezapomněl obdarovat oslavence svátku či narozenin milým obrázkem s blahopřáním. Věřím, že obdarovaní mají dodnes tyto kresby uschované, ačkoliv jejich tvůrce už není mezi námi.

K jeho velikým láskám patřily skalničky. Dokázal o nich zasvěceně vyprávět. Svou zahrádku miloval a přírodu vůbec. V roce 1991 odešel do důchodu a těšil se, že bude mít více času na své záliby. Osud však byl k němu nemilosrdný. Jeho životní cesta skončila v pouhých 64 letech. Odešel milovaný učitel, oblíbený kolega, skromný, citlivý člověk.

Takovým zůstává a nadále zůstane v našich vzpomínkách.

Jana Mašková

Jako malí chlapi jsme si často rádi hrávali na školu a brácha byl vždycky pan učitel. Taky jsme dostali jednou k Vánocům loutkové divadlo a brácha vždycky vodil loutky a hrál a já jsem představoval diváky. Asi proto se nakonec dostal ke kantořině a celý zbytek života se věnoval tomuto poslání učitele.

Bráchu jsem obdivoval pro jeho šikovnost. Uměl nejen kreslit a malovat, ale i vyřezávat figurky ze dřeva, řezat linoryty nebo později modelovat figurky z moduritu. I tyto svoje schopnosti pak uplatnil jako učitel kreslení. Ještě dnes mám schovanou barevnou figurku vojáka Švejka a celou řadu kreseb, akvarelů a linorytů, které můj brácha

vytvořil.

Brácha taky hrával na tahací harmoniku „píánovku“. Tatínek nás vedl k muzice, protože sám uměl hrát na tahací harmoniku „heligonku“ a muziku měl rád. Proto i mně zajistil výuku hry na housle u pana kapelníka Stuchlíka v Pecce, kam jsem docházel nebo dojížděl na kole několik let. Občas jsme taky doma „koncertovali“ a zpívali. Třeba když měla maminka svátek nebo narozeniny, natrhal tatínek na zahrádce kytky a brácha a já jsme mamince zahráli nějakou písničku třeba „Andulko Šafařová husičky nemáš doma...“ a společně s tatínkem jsme jí k tomu zazpívali. Maminka totiž byla křesťním jménem Anna.

Zdeněk Rejňák

Co nového v knihovně v Pecce?

Letos především knihy. Už jich bylo do knihovního fondu zaregistrováno celkem 105 svazků. Několik nabídek z titulů knih, které do knihovny letos přibyly: pro děti to jsou Vikingové, Pirátská nauka, Kouzelné příběhy, Příběhy malé elfky, Druidovo tajemství, Vandiny tajné zápisky, Případ pro mistra žáka.

Z beletrie: – historické téma - Lída Schellenbrgo-

vá - Čas vítězů, láska a válka pod antickým sluncem, Wiliam Napier – Attila, Gérard Pacaud-Spartakus. Z naší doby- Michal Viewegh-Biomanželka, Naděžda Hamanová-Hořká příchut' štěstí (druhá šance pro život dvou lidí) Eduard Petiška- Svatební noci (soubor povídek), Beatriče Smallová-Věčná láska, Nalezení ztracené lásky, Divoká Jasmina.

Z naučné literatury: David Laňka-Milostné scény a erotika v českém filmu, Paul Carell-Stalingrad, sláva a pád 6. armády, Kartouza ve Valdicích-uzamčený svět (historie od roku 1627-1782, 1857-2007).

Ale přeci ještě něco. Knižní fond peckovské knihovny je již celý přístupný na internetu včetně aktuálně doplňovaných novi-

nek. Takže každý, tedy i ten, kdo není v knihovně registrovaný jako čtenář, má-li zájem zjišťovat, které knihy v knihovně jsou, nebo zdali je v knihovně určitý titul může tak do něho nahlížet i z domova, respektive z kteréhokoliv počítače s připojením na internet (i přímo v knihovně). Stačí jen zadat do webového vyhledávače

strana 13

www.knihovnapeccka.wz.cz a na hlavní stránce najít odkaz na **on-line katalog** a nebo zadat přímo **katalogknih.obec-pecka.cz**. Vstupem do katalogu lze využívat možnosti, které jsou v programu vyhledávání nabízeny. Možné je prohlížet i souhrnný katalog ČR. Čtenář zapsaný v Místní

knihovně v Pecce po zadání svého příjmení a registračního čísla má navíc možnost ověřit si, které knihy má půjčeny a které už z knihovny vypůjčené měl. Chce to jen ověřit si, jak to funguje. Čtenáři, kteří nemají s používáním počítačů dostatek zkušeností a chtějí této možnosti využívat, se

mohou v knihovně poradit.

Pro letní měsíce, především ty prázdninové, je charakteristické využívání času k zaslouženému odpočinku, vybíráním dovolených, většinou správně trávených mimo domov. K aktivnímu odpočinku přináleží i správně rozvržený pasivní odpočinek, nejlépe využitý, když se společně stane dobrá knížka. Proč se nenechat zlákat příběhem, který nás pobaví, odtrhne od běžných starostí, probudí a posílí v nás představivost? Je to přeci příjemný zážitek v poklidu pročitat romantický příběh, detektivku nebo ještě něco napínavějšího, hororovějšího a přitom poslouchat oblíbenou nevtíravou hudbu a nemyslet, co všechno už mohlo být hotové. Kdo ale nerad věnuje čas dlouhému čtení knížek, spíš raději cestuje, také najde inspiraci v knihovně, kde je

řada tištěných průvodců po různých místech naší republiky.

Není však nutností pokaždé odcházet z knihovny s náručí plnou knih. Lze odejít i s tím pocitem, že právě v tomto momentě mě nic nezaujalo, ale s vědomím, že při příští návštěvě se žádané najde. O tom však je potřeba se přesvědčit opakovanými návštěvami knihovny.

V průběhu letních měsíců není provoz knihovny pro veřejnost nijak upraven. Výpůjční hodiny jsou stále v pondělí a v pátek od 10 do 12 hodin a od 13 do 18.30 hodin.

V srpnu bude možné se v knihovně seznámit s již běžnou novinkou - elektronickou čtečkou knih.

Knihovna přeje všem čtenářům příjemné užití letního času a pohodové dny volna.

Petr Pavel,
knihovník

Hurá, peckovští prvňáčci jsou již čtenáři!

Prvňáčci Základní školy v Pecce byli pasováni na čtenáře. Stalo se tak před zraky rodičů, sourozenců i prarodičů. Při této velké události je provázely i pohádkové bytosti. Nechyběl princ s princeznou, Rumcajs, královna a černokněžník.

Nejprve žáci předvedli všem přítomným krátký program a přečetli úryvek z pohádky o písmenkách. Svým čtením všechny přesvědčili, že si skutečně zaslouží být pasováni.

Děti přečetly slavnostní slib, který je nabádal k ohleduplnosti při zacházení s knížkami. Princ přednesl pasovací formulí a nic už nebránilo tomu, aby prvňáčci symbolicky poklekli, stvrdili svým podpisem slib a byli pasováni.

Prvňáčci zaslouženě dostali několik dárků, ale největší radostí pro ně byla pohádková knížka, kterou budeme až do konce školního roku společně číst. Dalším významným dárkem byla kartička do knihovny, díky které si budou moci sami půjčovat knížky.

Velké poděkování patří rodičům za koupi knížky, Městysu Pecka, knihkupectví Rosenberg z Nové Paky a paní knihovnici Evě Trojanové ze Železnice za půjčení kostýmů.

Hana Albrechtová

Fotohádanky

Redakce Listů Peckovska děkuje všem čtenářům, kteří se v posledních 3 letech zapojili do historické soutěže s fotohádankami. Starou fotografii domu Erbertových u kostela z minulého čísla LP správně určili Jiří Pačesný a Ivana Holubová z Pecky. Jako pravidelným účastníkům soutěže oběma patří malý dárek. Vyzvednout si ho mohou v místní knihovně. Tímto se s fotohádankami v Listech Peckovska loučíme.

-r-

Mikroregion Podzvičinsko vyhlašuje III. ročník fotografické soutěže, tentokrát s podtitulem **Podkrkonoší 2011 - Kulturní dědictví.**

Do soutěže budou přijaty fotografie pořízené na území Podkrkonoší/Podzvičinska, které mají přímou sounáležitost s tématem (např. historické a přírodní památky, lidová architektura, zvyky a obyčeje, slavní rodáci, gastronomie, kulturní akce apod.).

Přihlásit se může kdokoli, věk ani profese není omezena.

Uzávěrka v pátek 19. srpna

Podmínky a pravidla soutěže, přihláška atd. jsou uvedeny na internetu – www.podzvicinsko.cz

Peckovské fotoklání má nové vítěze i téma

Ve středu 15. června odpoledne v 17 hodin se v knihovně v Pecce sešly autorky fotografií, které se zúčastnily 8. ročníku fotosoutěže Peckovské fotoklání. Je zajímavé, že se tentokrát do soutěže nezapojil žádný muž. Vyhlášené téma „Místo v proměnách času“ dávalo široký prostor tvůrčím nápadům a záleželo na každém fotografovi, jak téma pochopí, na jeho představě a tvůrčí fantazii. V zadání bylo vytvořit soubor o 2 až 6 snímcích. Počet souborů omezen nebyl. Soutěž obeslalo celkem pět fotografek – Kateřina Munzarová, Zuzana Plecháčová, Jana Sandnerová (z Německa), Jana Šeredová (z Dvora Králové) a Renáta Tauchmanová, které dohromady vytvořily 9 souborů o celkovém počtu 31 fotografií, které před schůzkou nejdříve posuzovali zkušení fotografové z fotoklubu v Nové

Peci a z Vrchlabí. Snímky posuzovali z pohledu volby a zpracování námětu, kompozice, využití světla, zvládnutí fotografické techniky a sestavili pořadí úspěšnosti. Neměli to vůbec jednoduché a nakonec své názory sjednotili alespoň na prvních třech místech. V následné, vzájemně živé, neformální besedě se debatovalo jen o fotografování, kdy a jak se snímky dělaly. Hodnotitelé nejdříve na konkrétních fotografiích vysvětlovali své připomínky, odpovídali na dotazy, sdělovali své zkušenosti s používanou technikou. Protože se zúčastnili hodnocení i v předchozích ročnících, jednomyselně se shodli na tvrzení, že úroveň kvality značně stoupla. Pro zpestření schůzky, k potěšení a obdivu všech přítomných ukázali výběr ze své práce a z díla svých klubových kolegů. Fotografie ze soutěže budou opět po celou

letošní turistickou sezonu vystaveny na hradě Pecka v chodbě před pokladnou.

Výsledkem skvěle proběhnuvšího středečního podvečeru je, že Městys Pecka společně s Kulturním sdružením Harant Pecka vyhlásují další, již 9. ročník Peckovského fotoklání pro rok 2011/2012 na téma: „Člověk, život, události v Podkrkonoší“. Téma opět široké, do kterého lze např. zahrnout vztah člověka k přírodě, momentky ze sportovních, kulturních a jiných společenských akcí a dalších událostí ve jmenovaném regionu. Účast v soutěži není nijak omezena

věkem ani profesí.

Podmínky soutěže: Fotografie o minimálních rozměrech 15x21 cm. Na fotografii uvést její název, jméno, příjmení a adresu autora. V případě, že bude vytvořen seriál, je potřeba fotografie tak označit.

Fotografie do soutěže lze po celou dobu odevzdávat v Místní knihovně v Pecce nebo na Úřadě městyse Pecka v Pecce do 31. 5. 2012.

Šťastnou volbu námětu a Dobré světlo fotografům přeji vyhlášovatelé soutěže – Městys Pecka a Kulturní sdružení Harant Pecka.

Petr Pavel

Římsko katolická farnost Pecka
zve na

**Slavnostní pout'ovou mši v kostele sv. Bartoloměje
v neděli 28. srpna od 9 hodin**

hudební doprovod sbor Lázně Bělohrad

Po mši bude připraveno pohoštění na farní zahradě

At' žije Jarmilka! aneb Dědeček se nám vrátil

Tato dobrá zpráva letěla eserskou ke třem vnoučatům a čtyřem pravnoučatům. On byl totiž na srazu spolužáků po 60 letech od maturity. Ano, červen je indiánským měsícem třešní a třídních srazů, i když víme, že indiáni mají jiné zkoušky dospělosti.

Tak si čtenáři spočítej, co dědeček riskoval na stará kolena 60 let s vetchým okoralým srdcem. Nu, vrátil se.

Pravdou je, že ho přinesli tři spolužáci, opřeli ho ztopořilého o domovní dveře, zazvonili a zbaběle utekli.

Celý ztuhlý spadl na prahu dveří do babiččiny náruče.

Soused vzpomíná, jak tomu bylo před 50 lety. To ho přinesli čtyři spolužáci za svítání a důvěřivě zazvonili na domovní zvonek. Babička tehdy kurážně otevřela dveře a vlepila těm dvěma, co ho vláčeli nohama napřed, pár facek. Historie se často opakuje.

Za dobrotu na žebrotu, tak se odměňuje dobrý skutek.

Dnes měl dědeček mrtvolně tvarohový obličej a slaboulinec dýchal. Nejbližší příbuzní mu poskytovali masáž srdce a nacpali do

něj pilulky ladosol, rosucard plus užívání hořčiku 400 mg na křehké kosti.

„Kluci, at' žije Jarmilka!“ ožíval dědeček a barvil se dorůžova.

Babička zvlhly oči, neboť ze vzpomínek opilce věděla, že Jarmilka byla manželova první studentská láska.

K večeru dědečkovi vyměnili na hlavě ručník a vpravili do něj tři lžice ostré česnečky. Poté se všemi vesele komunikoval.

„Tak povídej, jak bylo na sjezdu?“ babička.

„Já jsem jel obří slalom,“ dědeček.

„Kolik se vás sešlo? Nechyběla Jarmila?“

„Tři.“

„Jak ses dostal domů?“

„Metrem.“

Ještě týden po účastnících srazu babička pátrala, aby od zachránců zvěděla, kudy v noci šli. Dědečkovi totiž chyběla jedna polobotka. A nohy má dvě.

Končím fejton o měsíci červnu. Vím, že byl přehlacen číslicemi. Převyprávěl jsem příběh souseda. My máme sraz třídní až roku 2012 v restauraci Na růžku.

Miroslav Procházka

Myslivecké sdružení Pecka

Kraj Kryštofa Haranta je obdarován nejen krásnou krajinou, ale i bohatstvím zvěře. Od nepaměti se o ni starají myslivci. Myslivecké sdružení Pecka vzniklo dne 16. dubna 1951 pod názvem „Lidová myslivecká společnost Pecka“. Ustavující schůze se konala v hostinci u Fejfarů. Letošního roku si tedy naše sdružení připomíná již 60 let svého trvání.

K tomuto výročí je třeba připomenout ty, kteří stáli po válce u kolébky vzniku honitby a provozovali myslivost. Z Pecky to byli pánové Vejvodové, J. Baumelt, K. Svárovský, E. Vacek, V. Benetka, Dr. Pecháň, z Vidonic K. Žlab, J. Petr, z Kalu J. Nosek, J. Čerovský, J. Stuchlík, z Bukoviny K. Čerovský, F. Pech a K. Imlauf z Arnoštova. Prvním předsedou byl zvolen p. Břetislav Vejvoda, ředitel školy v Pecce. Jediným žijícím členem, který se zúčastnil ustavení sdružení, je pan PHMr. Břetislav Vejvoda. Ostatní se na nás pokračovatele dívají z nebes, jak to my současní myslivci, jejich následovníci, děláme. První výměra honitby byla 1 617 ha.

Tak, jak docházelo ve společnosti ke změnám, docházelo ke změnám ve velikosti výměry honitby a i ke změnám hranic honitby. Poslední změna byla provedena v roce 2003 a pro obyvatele Peckovska bych uvedl, že současná honební hranice mezi honitbami Pecka a Sýkornice Bělá u Pecky probíhá od zahradnictví p. Plecháče na H. Javoří na silnici do H. Javoří a po ní do Bělé u Pecky, dále po silnici do Pecky, k Vinopalně, po silnici

přes Lhotu a Staňkov k odchovně dobytka ve Vidonicích, dále ke Kociánově skále a po kat. hranici Vidonice po selských lesích nad písák v H. Brusnici. V honitbě máme i pozemky v katastrech H. Brusnice, Bezníku, Vřesníku a po okraji lesního komplexu Hůra vede hranice k východnímu bodu na Paseka pod Arnoštovem. Naše současná výměra honitby je 1 537 ha, z toho je 343 ha lesa. V našem sdružení je 21 členů, myslivost aktivně provozuje 19 členů.

Jaká zvěř se v naší honitbě vyskytuje? Je to převážně zvěř srnčí. Možná že v současné době dochází k poklesům jejich stavů. Ke značným ztrátám dochází na silnicích při střetu s vozidly, pytláckými psy a pytláky. Značně vysoké jsou stavy divokých prasat. Jednak je to zvěř stálá, ale i migruje k nám za potravou z Mosteckých i „Wolfových lesů“. Na divoká prasata organizujeme společné lovy. Když se vše dobře zorganizuje, přeje lovecké štěstí jako v lednu 2010, potom na výřadu na hradě Pecka bylo 26 kusů divočáků.

V honitbě se trvale zabydluje i dančí zvěř, dříve se vyskytoval i jelen evropský, několik jich naši členové ulovili. Migroval k nám i jelen běloocasý u Chlumského hřebene, ale vzhledem k poklesu jejich stavů (pytláci) přestal k nám ze svého přirozeného stávaníště migrovat.

Z drobné zvěře byl naší lovnou zvěří zajíc. Nejvíce jich bylo uloveno v roce 1973, a to 273 ks. V současné době se více než 10 let neloví a početní stavy se pohybují kolem 50

ks. Vzpomínám, že jsem jako honec byl na honu ve Stupné, kdy mysliveckým hospodářem byl p. Bláha. Začátek honu byl za Obrazkem u Vokatého písáku. Hon pokračoval kolem Slunečního vrchu ke Stupenskému kostelíku a dolů k salaši. Výřad – 102 ks zajíců a asi 30 ks bažantů – kohoutů. Kde jsou příčiny – jednak změna obhospodářování pozemků, rozorání mezí, likvidace remízků. Dále zavedení pěstování monokultur, chemizace zemědělství, podstatně vyšší provoz motorových vozidel na silnicích. Rovněž změny v používání sklizňové techniky. Nová technika se záběrem i 9 metrů a pojezdové rychlosti kolem 3 km/hod při senoseči nedává šanci na přežití nejen dospělé zvěři, ale vůbec ne mláďatům. Snad by stálo za úvahu dodržovat obecné zásady při sklizni – začínat ze středu pole k okrajům. Víím, že to vždy není technicky možné, ale ztráty by byly nižší. A potom dravci. Co mají lovit kánata v letech, kdy není myšičky? Jestřábi decimují lidem domácí drůbež a holuby. Ptám se, proč jim nepomohou ochránci přírody. Traduje se, že jeden pár výra velkého, naší největší sovy, za rok uloví až 200 ks zají-

ců. Když jsou v revíru, jako je náš, 3 páry, potom je výsledek v drobné zvěři předán dán. Zmizela vrána šedá, z Pecky mizí kavky šedé.

Bažantí zvěř bývala zvěří lesní. Vzhledem k tomu, že tato zvěř začala ubývat, započalo se s umělým odchovem. Naše sdružení odchovává bažanty již od roku 1974, kdy jsme se stali členy Kooperativního sdružení v Čálovicích. Voliéry máme na Bukovině, o odchov se s velmi dobrými výsledky stará náš člen Josef Petr. Na bažantí hony k nám přijíždějí Němci, Rakušané, Norové a v loňském roce i Američan, jenž se stal králem honu, opravdu „uměl“. Přijem za poplatkové hony a lovy nám částečně uhrazuje vynaložené náklady. Ročně u nás cizinci uloví cca 10 ks srnců. Tržby za tento lov slouží k nákupu krmiva pro zvěř na zimní období, nákupu léčiv apod.

Cizí lovci se na Peckovsko rádi vrací, líbí se jim zde překrásná krajina, výhled na Krkonoše, hojnost zvěře, přátelští lidé.

Z ostatní drobné zvěře jsme se snažili zachránit koroptev polní, vypouštíme zjara 15 párů, dříve i 30 párů. Výsledek je velmi chabý. Přemnožení dravci, tlupy divokých prasat

v počtu i více jak 40 ks, zlikvidují vše živé, na co přijdou, co neuteče a neulítne.

Pro divoké kachny jsme na rybníčcích instalovali hnízdní budky. Kvůli přemnožené škodné zvěři máme zabudováno 6 ks umělých betonových nor, další 2 v letošním roce nainstalujeme. Jaké škody napáchá liška na slepicích, když majitelé nezavřou kurník, se mohli letos přesvědčit občané v Kalu, ve Vidonicích, ale i v H. Brusnici. Škody napáchá liška, ale i kuna skalní, kterých je hodně vidět přejetých na silnicích.

Divocí holubi – hřivnáči začínají hnízdit i ve vesnicích, v lese jim již není bezpečno. V dutinách stromů – bukových a dubových porostech, hnízdí i u nás holub doupňák – 3 párky.

Naše myslivecké sdruže-

ní ze společenských akcí pořádalo po tři roky v měsíci listopadu Svatohubetskou mši v kostele sv. Bartoloměje v Pecce. Poslední se konala dne 21. 11. 2010. Trubači z Lesnické a dřevařské fakulty MZLU v Brně po skončení mše vystoupili s ukázkami staré lovecké hudby a Dykových mysliveckých signálů. Tato mše byla početně navštívena farníky z Pecky a okolí.

Co lze říci na závěr. Skončil červen, který je měsícem myslivosti, a to zvláště proto, že v tomto měsíci se rodí nejvíce mláďat a následující měsíce jsou nejbohatší na potravu pro zvěř. Proto Vás všechny, kteří jdete do přírody jen tak na procházku se svými mazlíčky nebo za relaxací či sportem, prosíme: Uvědomte si nutnou dávku

ohleduplnosti k těm, kteří k přírodě neoddělitelně patří, oni ji dotvářejí a nemají možnost si vybrat, kde budou žít. Nemohou si určovat, kdy a kam se mají vydat za potravou, nerozhodují se, kdy a kde vyvedou svá mláďata. To jsou situace určené přírodou. Ne-sahejte, prosím, na mláďata a nedovolte to ani svým dětem! Ani nenechte svého psa, aby mláďata očišťoval. Mláďě, na které sáhnete, odsoudíte k smrti, v lepším případě k životu v zajetí.

Výsledkem vzájemného pochopení obou stran by měl být společný a jediný zájem, a to ochrana volně žijící zvěře. Svoje procházky ukončete, pokud je to možné, vždy před západem slunce, když je ještě dobře vidět, a své mazlíčky při-

volávejte tak, aby se o vás vědělo. Nechodte ani nejezděte na kolech zbytečně volnou přírodou, ale po vyznačených turistických a cyklistických stezkách. Dostanete-li se cestou k mysliveckým posedům, vylezte opatrně nahoru a v tichém rozjímání se rozhlédněte po té kráse naší přírody, která je všude kolem nás. Pak možná snadněji pochopíte, proč to ten myslivec všechno dělá.

Pokud se budeme všichni v přírodě chovat dobře, stane se příroda cílem našeho odpočinku a všichni budeme spokojeni.

Všem přátelům přírody a české myslivosti přeji krásné nastávající letní dny členové – myslivci Mysliveckého sdružení Pecka.

*Za MS Pecka předseda
František Hylmar*

Borovnici možná zkrášlí větrný mlýn

V současné době podalo sdružení Podzvičinsko ve spolupráci se sdružením Větrák o.s. a obcí Borovnice projekt na novou naučnou stezku „Za zlatem a větrnými mlýny“ na SZIF do programu rozvoje venkova. Žádost byla podána na maximální možnou částku 1.500.000 korun, kde dotace činí 90%.

Trasa stezky je umístěna do okolí obce Borovnice a Vidochova a měří zhruba 5,6 km. Prostřednictvím ní je možné doputovat od míst, kde původně stávaly jedny z posledních větrných mlýnů v Čechách až do již málem zapomenutého areálu středověkých zlatých dolů na katastru obcí Vidochova a Stupná. Pro návštěvníky je zde připraveno mnoho zajímavých informací o historii a chodu větrných mlýnů, těžbě zlata a krásné všeobklopující podkrkonošské přírodě. O té se můžou turisté přesvědčit sami na vyhlídkách, které stezka nabízí v hojné koncentraci. V délce celé trasy bude možné nalézt celkem 8 informačních tabulí. Hlavní atrakcí stezky je doprovodný mobiliář v podobě otočného větrného mlýna v reálné velikosti a bývalé zlaté doly ve Zlatnici.

Putování za zlatem a větrnými mlýny je jednosměrná stezka s možností kruhového odbočení do obce, kde je také možné shlédnout chráněnou národní památku – venkovský statek. Celá stezka upozorňuje především na zaniklé technické bohatství předků a neodmyslitelnou historii spojenou s touto oblastí. Cílem projektu je přiblížení dané lokality turistům a návštěvníkům v rámci celého Podkr-

konoší. Své zde naleznou jak rodiny s dětmi, tak i generace starších či hendikepovaní. Také jistě bude vhodnou alternativou pro školní i školkové výpravy.

Klára Davidová

Foto Archiv hradu

Ve Vidonicích se oslavovalo

V sobotu 14. května se uskutečnila oslava 115. výročí Sboru dobrovolných hasičů Vidonic. Již od ranních hodin se zaplňovala plocha zapůjčená členem dobrovolných hasičů Vidonic Jaroslavem Vondroušem.

Při zahájení ve 13 hodin nastoupilo devatenáct soutěžních družstev a dvě družstva dětí. I s diváky tak bylo přítomno asi 400 lidí. Nástup družstev obohatila nejen vyvěšená vlajka Hasičského záchranného sboru, ale i spolkový prapor Sboru dobrovolných hasičů Vidonice, nesený velitelem Karlem Žlabem. Čestnou stráž tvořili členové sboru Vratislav Krátký a Zdenek Vais.

Po povelu „pozor, vpravo hled“, podal hlášení velitel peckovského okrsku Josef Nyč starostovi okrsku Josefu Maškovi. Ten všechny uvítal, připomenul regularnost soutěže a popřál všem bojovný a ničím nerušený průběh. Starosta SDH Vidonice Luboš Stuchlík přivítal všechny přítomné, zvláště pak místostarostu jičínského okresního sdružení Josefa Petra, místostarostu městyse Pecka Jaroslava Mikulku a všechny rozhodčí pod vedením hlavního rozhodčího Novopackého okrsku Václava Záveského. V krátkém, ale věcném vystoupení seznámil přítomné kulturní sboru Miroslav Tměš s historií SDH Vidonice. Dalšími řečníky s krátkými proslovy byli pánové Mikulka a Záveský. Tímto byl slavnostní úvod ukončen a po povelu „rozchod“ se všichni přesunuli k místu, kde se soutěží v disciplíně útok.

Ukázkou disciplíny útok zpestřila odpoledne dvě

družstva dětí z Borovnice, jejichž vystoupení bylo velmi roztomilé a dává záruku do budoucna. Jejich zápal nenechal přihlížející chladnými. Skandování a povzbuzování přehlušilo místní rozhlas. Je vidět, že když se toho chytanou zapálení lidé, dokážou nadchnout kluky i holčičky pro správnou věc.

Samotná soutěž pak probíhala ve třech kategoriích: veteráni, muži a ženy. Za veterány se zúčastnilo družstvo z Vidonic, Bukoviny a Kalu. Za muže soutěžila družstva z Vidonic, Lhoty, Vidochova, Pecky, Kalu, Staňkova, Bělé, Bukoviny a Arnoštova. Ženy reprezentovala družstva ze Staňkova, Kalu, Pecky, Lhoty a dvě družstva z Vidochova. Soutěžilo se v disciplínách požární útok a štafeta.

Družstva bojovala, co jim síly stačily, protože každý chtěl být první.

Přes drobné oděrky nedošlo k žádnému vážnému úrazu, takže přítomný lékař si mohl užívat hezké odpoledne jako divák. Ani stan rozhodčích nepřišel zkrátka. Prasklá hadice zasáhla celým svým proudem „velitelské stanoviště“ a nejen dokumenty byly mokré.

Odpoledne díky dobré organizaci probíhalo ve zdárném tempu, a proto mohly být vyhlášeny výsledky již v 17 hodin. Všechna družstva převzala upomínkový kameninový „hrnek“ s textem k výročí 115. let založení SDH Vidonic vyrobený firmou Sportem proti bariérám Český ráj Nová Paka, která zaměstnává invalidní pracovníky. Tento „hrnek“, ale i Pamětní list převzali všichni vzácní hosté a rozhodčí.

Jistě Vás zajímají výsledky. Tak tady jsou:

- v kategorii veteráni zvítězilo družstvo z Vidonic;
 - v kategorii muži zvítězilo družstvo ze Staňkova;
 - v kategorii ženy zvítězilo družstvo z Vidochova;
- Všem ještě jednou blahopřejeme.

Po slavnostním ukončení soutěží a rozdání krásných pohárů, připravených právě k této příležitosti, si návštěvníci mohly prohlédnout dobové fotografie a dokumenty týkající se Vidonic. Výstavka byla zřízena ve velkém stanu a umožnila zavzpomínat a podiskutovat. Příjemnou atmosféru podpořila živá kapela. Dala možnost si zazpívat a zatancovat. Čas rychle ubíhal konzumací jíd-

la a pití do časných ranních hodin. K účtům všech zúčastněných nutno podotknout, že nedošlo k žádnému incidentu a ani ranní deštiček nikomu nevadil.

Význam akce nešel ani profesionální internetové televizi z Jičína www.nasetelevize.cz. Přijeli zaznamenat slavnostní nástup a sportovní zápole- ní. Jejich čtyřminutový sestřih krásně dokumentuje výbornou atmosféru.

Závěrem mi dovolu- te poděkovat všem, kteří se na přípravách a průběhu podíleli. Zvláště sponzorům za dary, ale i za půjčení materiálu, bez kterého by nebylo možné vše takto zorganizovat.

Miroslav Tměš

Veteráni v akci

Vidoničtí hasiči se svým praporem

Nemocné děti podpořil i peckovský cyklista

Do dobročinné celostátní cyklistické tour se zapojil i peckovský cyklista Josef Berger. Své dojmy popisuje v následujícím článku.

Projekt Na kole dětem vznikl na podporu dětem onkologicky nemocným. Letos to byl již druhý ročník. Trasa byla naplánována napříč bývalým Československem. Začínali jsme v Aši, nejzápadnějším městě České republiky, zde byl cíl minulého ročníku, a končili v Nové Sedlici, nejvýchodněji položené obci Slovenska. Motto naší akce, jak prohlásil profesor Jan Pirk, který s námi jel dvě etapy: řekl krátce a přesně – „My, kdo máme štěstí, musíme pomáhat těm, kdo ho mají méně“. Kolo používáme proto, abychom ukázali to, co říkali již sokolové – „Ve zdravém těle, zdravý duch“. Na co jsme vlastně sháněli finanční prostředky a jak chtěli pomoci? Z televize a z rozhlasu jste snad slyšeli, že na dětskou onkologii - ale jak, to už jste se asi nedozvěděli. Tak tedy: Nechceme kupovat žádné přístroje, nechceme suplovat zdravotní pojišťovny. Nechceme žádné kanceláře a úředníky. Chceme něco jiného. Zatímco my jsme jeli napříč republikou a těšili se pohledem po kraji, jsou děti s onkologickým onemocněním ve čtyřech bílých stěnách. Pokud se týká lékařské péče, nic jim nechybí. Ale chybí jim to, co si my užíváme – kontakt s přírodou. A tak jsme se spojili s nadacemi velkých nemocnic, aby vybraly děti, které mohou s doprovodem svých blízkých vyrazit na pár dnů do přírody. Zkrátka jsme se rozhodli zaplatit jim pobyt

na čerstvém vzduchu, v lese, v krásném prostředí. Čím víc budeme mít prostředků, tím víc jich rozdělíme a tím víc dětí si užije pobytu na čerstvém vzduchu.

Start všech etap slavnostně obstarávala jedenáctiletá Viktorka, holčička, která překonala onkologické onemocnění. Zároveň byla naším malým a živým talismanem. Smysl a cíl naší akce bylo, aby se to, co se podařilo Viktorce, podařilo i ostatním dětem, které potkal podobný osud. Lídrem pelotonu byl Josef Zimováček, mistr světa a pokořitel několika světových rekordů v jízdě na vysokém kole. V pelotonu jelo i mnoho známých osobností ze sportovního a kulturního dění. Na jedné z etap se připojili i cyklisté z Pečky. Vyrazili jsme 8. června 2011 přes Žatec, Heřmanice, Hradec Králové, Karlovu Studánku, Velkou nad Veličkou, Piešťany, Bánskou Bystrici, Tatranskou Lomnicu, Košice, Humenné s cílem už ve výše zmíněné Nové Sedlici, kde jsme kon-

čili 18. června.

Nemohu se zde rozepisovat o tom, jak probíhaly jednotlivé etapy ani o přijetí v cílových městech a dalším doprovodném programu. Na to by nestačil ani obsah Listů Peckovska.

Každý den není posvícení ani neděle. To platí i na kole. Šťastné okamžiky střídají i ty méně příjemné. Tak jsme třeba vjeli do včelího roje, řádně jsme zmokli. Někteří si i ustlali a získali trochu silniční lišej, ale ve finále jsme se všemu zasmáli, poněvadž to šťastně dopadlo. Zázitků jsme získali mnoho. Nejdůležitější však je, že se akce vydařila.

Charitativní cyklotour jsme zakončili společně se slovenskými kolegy zaspívá-

ním československé státní hymny jako zavzpomínání na staré časy...

Na závěr jen připomenu. Nohy v pedálech jsme měli jedenáct etap. Vše jsme tedy zvládli za jedenáct dní. Celou trasu 1739 km nás projelo dvanáct cyklistů. Při odjezdu do svých domovů jsme se setkali s vyléčenými dětmi a jejich rodiči a podělili se o naše zážitky na ozdravném pobytu v Tatranské Lomnici. Všem, kteří nám pomáhali, vyjadřovali podporu a přízeň, mnohokrát děkuji. Nezapomínejme však na kouzelnou větu: **Dnes jsem zdravý, ale zítra tomu tak být nemusí.**

Josef Berger

foto www.higbic.cz

Naším krajem, přes Jičín a Lázně Bělohrad, cyklisté projížděli v pátek 10. června.

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

Ve 2. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní výročí tito naši spoluobčané:

- Věra Bílková z Pecky – 86 let
- Jaroslav Šotola z Pecky – 86 let
- Hermína Samková z Pecky – 85 let
- Milada Záveská z Bělé – 85 let
- Růžena Rejčová z Pecky – 86 let
- Augustin Plecháč z H. Javoří – 89 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili:

- Jiří Kraus z Bělé
- Milada Horáková z Pecky
- Jaroslav Žlab z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v září 2011. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse nebo odevzdávat v místní knihovně.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 12. září 2011.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.
Červenec 2011, ročník XXI. Řídí redakční rada ve složení:
Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Albrechtová
grafická úprava Věra Kociánová

**E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz
[http: www.obec-pecka.cz](http://www.obec-pecka.cz)**

Počet výtisků 300
Cena 15 Kč